

Határozatok Tára

ATHANASIOS RANTOS
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2022. március 31.¹

C-168/21. sz. ügy

Procureur général près la cour d'appel d'Angers
kontra
KL

(a Cour de cassation [semmitőszék, Franciaország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – Európai elfogatóparancs – 2002/584/IB kerethatározat – A 2. cikk (4) bekezdése és a 4. cikk 1. pontja – A kettős büntethetőség feltétele – A végrehajtó tagállam igazságügyi hatósága általi ellenőrzés – A bűncselekmény eltérő tényállási elemei a kibocsátó tagállamban és a végrehajtó tagállamban – Több olyan magatartást szankcionáló egységes bűncselekmény miatt kiszabott büntetés, amelyek közül egyesek nem minősülnek bűncselekménynek a végrehajtó tagállamban – Az Európai Unió Alapjogi Chartája – A 49. cikk (3) bekezdése – A büntetés arányosságának elve”

I. Bevezetés

1. Az Európai Unió jogában a kettős büntethetőség feltételét úgy lehet meghatározni, mint azt a követelményt, hogy az együttműködés tárgyát képező magatartásnak bűncselekménynek kell minősülnie mind a megkereső államban (vagy kibocsátó tagállamban), mint pedig a megkeresett államban (vagy végrehajtó tagállamban).² Bizonyos esetekben a keresett személy európai elfogatóparancs alapján történő átadásának feltétele lehet e kettős büntethetőségi feltétel tiszteletben tartása.

2. A jelen ügyben az olasz igazságügyi hatóságok európai elfogatóparancsot bocsátottak ki egy olyan egységes bűncselekményre vonatkozó büntetőítélet végrehajtása céljából, amely több cselekményt egyetlen bűncselekményként szankcionál. A kérdést előterjesztő bíróság, a Cour de cassation (semmitőszék, Franciaország) azt kívánja megtudni, hogy a végrehajtó tagállam, azaz

¹ Eredeti nyelv: francia.

² Lásd Flore, D. és Bosly, S., *Droit pénal européen*, 2. kiadás, Larcier, Brüsszel, 2014, 580. o., 1013. szám. A kettős büntethetőség feltételének változásáról lásd: Bobek főtanácsnok Grundza ügyre vonatkozó indítványa (C-289/15, EU:C:2016:622, 31–40. pont).

Franciaország igazságügyi hatóságai megtagadhatják-e ezen európai elfogatóparancs végrehajtását a 2002/584/IB kerethatározat³ 2. cikkének (4) bekezdésére és 4. cikkének 1. pontjára, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 49. cikkének (3) bekezdésére tekintettel.

3. E tekintetben ez a bíróság rámutat egyrészt arra, hogy e bűncselekmény tényállási elemei a két érintett tagállamban eltérőek, másrészt pedig, hogy az említett bűncselekményekkel érintett egyes cselekmények a végrehajtó tagállamban nem vonhatnak maguk után büntetőjogi szankciót. A Bíróságot tehát arra kéri fel, hogy pontosítsa a 2002/584 kerethatározatban előírt kettős büntethetőség feltételének tartalmát.

4. A jelen indítványban azt fogom javasolni a Bíróságnak, hogy az előterjesztett kérdésekre azt a választ adja, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által ismertetett körülmények között e kerethatározat rendelkezései az európai elfogatóparancs végrehajtását eredményezik.

II. Jogi háttér

A. Az uniós jog

5. A 2002/584 kerethatározat (6), (10) és (12) preambulumbekzdése értelmében:

„(6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokköveként« utalt.

[...]

(10) Az európai elfogatóparancs szabályozása a tagállamok közötti nagy fokú bizalomra épül. Végrehajtása csak abban az esetben függeszthető fel, ha a tagállamok egyike súlyosan és tartósan megsérti az [EUSZ 6. cikk] (1) bekezdésében rögzített alapelveket, és ezt a Tanács a Szerződés 7. cikkének (1) bekezdése szerint, a 7. cikkének (2) bekezdésében rögzített következményekkel megállapítja.

[...]

(12) E kerethatározat tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és összhangban van az [EUSZ 6. cikkben] elismert és [a Chartában], különösen annak VI. fejezetében [helyesen: VI. címében] kifejezésre juttatott alapelvekkel. [...]

6. E kerethatározat „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke kimondja:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

³ Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló 2002. június 13-i tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.).

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az [EUSZ 6. cikkben] biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

7. Az említett kerethatározat „Az európai elfogatóparancs alkalmazási köre” című 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Európai elfogatóparancs olyan cselekmények esetén bocsátható ki, amelyeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a büntetési tétel felső határa legalább tizenkét havi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés, illetve ha a szabadságvesztést kiszabó ítéletet vagy a szabadságelvonással járó intézkedést már meghozták, ennek időtartama legalább négy hónap.

(2) E kerethatározat értelmében és a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül az európai elfogatóparancs alapján átadásra kerül sor az alábbi bűncselekmények esetében, ha ezeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a kibocsátó tagállamban a büntetési tétel felső határa legalább háromévi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés:

[...]

(4) A (2) bekezdésben fel nem sorolt bűncselekmények esetében az átadás feltételül szabható, hogy azok a cselekmények, amelyek miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátották a végrehajtó tagállam joga szerint – tényállási elemeiktől és minősítésüktől függetlenül – bűncselekménynek minősüljenek.”

8. Ugyanezen kerethatározat „Az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okai” című 4. cikkének 1. pontja a következőképpen rendelkezik:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

1. ha a 2. cikk (4) bekezdésében említett esetek egyikében az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény a végrehajtó tagállam joga szerint nem bűncselekmény; [...]

[...]”

B. A francia jog

9. A code de procédure pénale (büntetőeljárás törvénykönyv) 695–23. cikkének az alapeljárásban alkalmazandó változata kimondja:

„Az európai elfogatóparancs végrehajtását akkor is meg kell tagadni, ha az említett elfogatóparancs tárgyát képező cselekmény a francia jog értelmében nem bűncselekmény.

Az első bekezdéstől eltérve, az európai elfogatóparancsot a felrótt cselekmények kettős büntethetőségének ellenőrzése nélkül kell végrehajtani, amennyiben az érintett cselekmények a kibocsátó tagállam joga szerint három év vagy azt meghaladó időtartamú szabadságvesztés-büntetéssel vagy hasonló időtartamú szabadságelvonással járó intézkedéssel

büntetendők, és a 694–32. cikkben meghatározott valamelyik bűncselekmény-kategóriába tartoznak.

Amennyiben az előző bekezdés rendelkezéseit kell alkalmazni, a tényállás jogi minősítése és a kiszabandó büntetés meghatározása a kibocsátó tagállam igazságügyi hatóságának kizárólagos hatáskörébe tartozik.

[...]”

III. Az alapeljárás, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések és a Bíróság előtti eljárás

10. 2016. június 6-án az olasz igazságügyi hatóságok európai elfogatóparancsot bocsátottak ki KL-el szemben a Corte d'appello di Genova (genovai fellebbviteli bíróság, Olaszország) által a 2009. október 9-i ítéletében kiszabott, tizenkét év hat hónap szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából, amely ítélet 2012. július 13-án végrehajthatóvá vált, miután a Corte suprema di cassazione (semmitőszék, Olaszország) elutasította KL fellebbezését.

11. Ez a büntetés a következő négy bűncselekmény miatt kiszabott négy büntetés halmazati büntetésének felel meg: csoportosan elkövetett fegyveres rablás (egy év szabadságvesztés), rombolás és fosztogatás (tíz év szabadságvesztés), fegyverviselés (kilenc hónap szabadságvesztés) és gépjárművek felgyújtása (kilenc hónap szabadságvesztés).

12. Ami közelebről a codice penale (olasz büntető törvénykönyv)⁴ 419. cikkében szereplő „rombolás és fosztogatás” bűncselekményt illeti, az európai elfogatóparancs a következőképpen ismertette az elkövetés körülményeit: „[KL] ötnél több személlyel együttesen részt vett a G8 csúcstalálkozóval szembeni tiltakozásokon, és rombolási és fosztogatási cselekményeket követett el, a hely és az idő szempontjából olyan körülmények között, amelyek között fennállt a közrend objektív veszélyeztetése; több ízben megrongálta az épített környezetet és a köztulajdont, olyan károkat okozva, amelyek bár nem határozhatók meg pontosan, de legalább százmillió [olasz líra (ITL) (több tízezer euró)] nagyságrendűek; károkozást, fosztogatást, tűz révén történő rongálást követett el hitelintézetek, gépjárművek és más üzletek tekintetében, azzal a súlyosító körülménnyel, hogy jelentős vagyoni kárt okozott az érintett személyeknek”.

13. A Corte d'appello di Genova (genovai fellebbviteli bíróság) 2009. október 9-i ítéletéből kitűnik, hogy e „rombolás és fosztogatás” minősítés alatt hét, egységes bűncselekményként elbírált cselekményt róttak fel KL-nek, mégpedig az épített környezet és a köztulajdon megrongálását, egy építési terület megrongálását és kifosztását, a „Credito Italiano” hitelintézet helyiségeinek teljes megsemmisítését, egy Fiat Uno gépjármű felgyújtásával annak teljes megsemmisítését, a „Carige” hitelintézet helyiségeinek felgyújtásával azok teljes megsemmisítését, egy Fiat Brava gépjármű felgyújtásával annak teljes megsemmisítését, valamint egy szupermarket teljes megsemmisítését és kifosztását.

⁴ Ez a „rombolás és fosztogatás” című cikk az alapeljárásban alkalmazandó változatban a következőképpen rendelkezik: „[A] 285. cikkben meghatározott eseteken kívül rombolási és fosztogatási cselekményeket elkövető személy nyolctól tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A büntetést súlyosítani kell, ha a bűncselekményt fegyverekre, lőszerre vagy élelmiszerekre követik el, azok értékesítési vagy raktározási helyén.”

14. KL nem egyezett bele az európai elfogatóparancs végrehajtása céljából történő átadásába. 2019. augusztus 23-i ítéletével a cour d'appel de Rennes (rennes-i fellebbviteli bíróság, Franciaország) vizsgálati tanácsa kiegészítő információkat kért, ami többek között a Corte d'appello di Genova (genovai fellebbviteli bíróság) 2009. október 9-i ítéletének, valamint a Corte suprema di cassazione (semmitőszék) ezt követő ítéletének benyújtására irányult. 2019. november 15-i ítéletével e vizsgálati tanács megtagadta KL átadását azzal az indokkal, hogy az eljárásban nem igazolták azt, hogy KL ügyvéd igénybevétele iránti kérelmét továbbították volna az Olasz Köztársaságnak, és elrendelte KL szabadon bocsátását.

15. 2019. december 18-i ítéletével a Cour de cassation (semmitőszék) hatályon kívül helyezte ezt az ítéletet, és az ügyet visszautalta a cour d'appel d'Angers (angers-i fellebbviteli bíróság, Franciaország) vizsgálati tanácsa elé. 2020. november 4-i ítéletével e vizsgálati tanács egyrészt megtagadta KL-nek az európai elfogatóparancs végrehajtása céljából az olasz igazságügyi hatóságoknak történő átadását, mivel azt a „rombolásnak és fosztogatásnak” minősített bűncselekmény miatt kiszabott tízéves szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki. Másrészt kiegészítő információkat kért annak érdekében, hogy az olasz igazságügyi hatóságok jelezzék, kívánják-e az európai elfogatóparancsban szereplő három másik bűncselekmény miatt kiszabott két év hat hónap szabadságvesztés-büntetés végrehajtását Franciaországban. A cour d'appel d'Angers (angers-i fellebbviteli bíróság) mellett működő főügyész és KL ezzel az ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Cour de cassationhoz (semmitőszék), a kérdést előterjesztő bírósághoz.

16. A kérdést előterjesztő bíróság emlékeztet arra, hogy a Bíróság a 2017. január 11-i Grundza ítéletben⁵ (C-289/15, a továbbiakban: Grundza ítélet, EU:C:2017:4) értelmezte a kettős büntethetőség feltételét, és kifejti, hogy a „rombolásnak és fosztogatásnak” minősített bűncselekmény tekintetében KL olasz igazságügyi hatóságok részére történő átadásának megtagadása érdekében a cour d'appel d'Angers (angers-i fellebbviteli bíróság) vizsgálati tanácsa megállapította azt, hogy a büntetés alapjául szolgáló hét cselekmény közül kettő, nevezetesen egyrészt a Credito Italiano helyiségeinek megrongálása, másrészt a Fiat Brava gépjármű felgyújtásával annak megrongálása Franciaországban nem minősülhet bűncselekménynek. E vizsgálati tanács ebből azt a következtetést vonta le, hogy mivel a Corte d'appello di Genova (genovai fellebbviteli bíróság) és a Corte suprema di cassazione (semmitőszék) kifejezte „egyértelmű szándékát” arra vonatkozóan, hogy e hét tényállást egymástól elválaszthatatlan egységként vizsgálják, a kettős büntethetőség feltételének alkalmazása ezen egymástól elválaszthatatlan cselekmények összességének figyelmen kívül hagyását követeli meg.

17. A kérdést előterjesztő bíróság szerint a Corte suprema di cassazione (semmitőszék) 2012. július 13-i ítéletéből az következik, hogy az olasz büntető törvénykönyv 419. cikkében előírt rombolás és fosztogatás vétségének objektív tényállási eleme a nagy mennyiségű ingó vagy ingatlan vagyontárgy bármilyen cselekmény révén, bármilyen módon történő, minden esetben teljes, válogatás nélküli, kiterjedt és mélyreható romlást, pusztítást, valamint kárt eredményező megrongálása, oly módon, hogy az nem csak kárt okoz egy vagy több érintett vagyonaiban, a magántulajdon megsértéséből eredő társadalmi károkkal, hanem sérti és veszélyezteti a közrendet is, azt olyan sajátos értelmében véve, mint a polgári élet helyes berendezkedése és szabályos folyása, amely a közösség tudatában a nyugalommal és a biztonságérzettel egyenértékű. A kérdést előterjesztő bíróság ebből arra következtet, hogy az olasz büntetőjogban az „rombolás és fosztogatás” megnevezésű bűncselekmény olyan többszörös, jelentős megsemmisülést és

⁵ Ezen ítélet kapcsán lásd Falkiewicz, A., „The Double Criminality Requirement in the Area of Freedom, Security and Justice – Reflections in Light of the European Court of Justice Judgment of 11 January 2017, C-289/15, Criminal Proceedings against Jozef Grundza”, *European Criminal Law Review*, 2017, 7. kötet, 3. sz., 258–274. o.

megrongálódást eredményező cselekményeket jelent, amelyek nem pusztán kárt okoznak az érintett vagyontárgyak tulajdonosainak, hanem zavarják a köznyugalmat is, veszélyeztetve a polgári élet szabályos folyását.

18. E bíróság hangsúlyozza, hogy a francia büntetőjog nem bünteti kifejezetten a köznyugalomnak az ingó vagy ingatlan vagyontárgyak tömeges megrongálása révén történő veszélyeztetését. Kizárólag az érintett vagyontárgyak tulajdonosainak potenciálisan kárt okozó – adott esetben csoportosan elkövetett – rongálással, megsemmisítéssel vagy használhatatlanná tétellel elkövetett lopás minősül bűncselekménynek. Ennélfogva az említett bíróság szerint felmerül a kérdés, hogy a kettős büntethetőség feltétele tiszteletben tartásának értékelése szempontjából releváns-e a köznyugalom megzavarásának kérdése, amelyet a Corte d'appello di Genova (genovai fellebbviteli bíróság) és a Corte suprema di cassazione (semmitőszék) KL tekintetében a „rombolás és fosztogatás” bűncselekmény lényeges elemének tekintett.

19. Abban az esetben, ha a jelen ügyben teljesül a kettős büntethetőség feltétele, a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy a 2002/584 kerethatározat nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely lehetővé tenné a végrehajtó tagállam számára, hogy megtagadja az érintett személy átadását azzal az indokkal, hogy a kibocsátó tagállam által kiszabott büntetés aránytalanul tűnik az európai elfogatóparancsban szereplő cselekményekhez képest. Ezenkívül, noha e kerethatározat 5. cikke értelmében az európai elfogatóparancs végrehajtó igazságügyi hatóság általi végrehajtását a végrehajtó tagállam joga ahhoz a feltételhez kötheti, hogy a kibocsátó tagállam jogrendszere lehetővé teszi a kiszabott büntetés felülvizsgálatát, ez csak abban az esetben történhet, ha az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetéssel büntethető vagy életfogytig tartó szabadságelvonással járó intézkedéssel fenyegetett. Ennélfogva, még ha a végrehajtó tagállam úgy is véli, hogy komoly problémák állnak fenn az európai elfogatóparancs arányosságát illetően, ez az állam ezen okból nem tagadhatja meg a kibocsátó tagállam által a kiszabott büntetés végrehajtása céljából keresett személy átadásának elrendelését.

20. Bár főszabály szerint a kibocsátó tagállamnak kell megvizsgálnia az európai elfogatóparancs arányosságát annak kibocsátását megelőzően, ez az ellenőrzés hatástalan az arányosság elve megsértésének megelőzése szempontjából, amennyiben – mint az alapügyben is – az európai elfogatóparancsot olyan egységes bűncselekmény miatt kiszabott büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki, amely több cselekményből áll, de amelyek közül csak néhány minősül bűncselekménynek a végrehajtó tagállamban. Ebben az esetben ugyanis a kibocsátó tagállam által kiszabott büntetés e cselekmények összességének felel meg, miközben ezek közül egyesek esetében kizárt az átadás. A kérdést előterjesztő bíróság szerint ebből az következik, hogy bár az európai elfogatóparancs a kibocsátásakor arányos lehetett, nem zárható ki, hogy a végrehajtása során már nem ez lesz a helyzet.

21. Márpedig a 2002/584 kerethatározat (12) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (3) bekezdéséből az következik, hogy az európai elfogatóparancs kapcsán tiszteletben kell tartani a Chartában tükröződő alapvető jogokat és alapvető jogelveket. E tekintetben a Charta 49. cikkének (3) bekezdése rögzíti azt az elvet, amely szerint a büntetések súlyossága nem lehet aránytalan a bűncselekményhez mérten.

22. E körülmények között határozott úgy a Cour de cassation (semmitőszék, Franciaország), hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

- „1) Úgy kell-e értelmezni a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját, hogy a kettős büntethetőség feltétele teljesül egy olyan helyzetben, mint amelyről az alapügyben szó van, amelyben az átadást a köznyugalom megzavarására alkalmas olyan rongálási és fosztogatási cselekményekkel kapcsolatban kérik, amelyeket a kibocsátó államban rombolásnak és fosztogatásnak minősítettek, ha a végrehajtó államban a rongálással, megsemmisítéssel vagy használhatatlanná tétellel elkövetett lopás olyan bűncselekményi tényállása létezik, amelynek nem tényállási eleme a köznyugalom megzavarása?
- 2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: úgy kell-e értelmezni a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját, hogy a végrehajtó állam bírósága megtagadhatja a büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, ha megállapítja, hogy az érintett személlyel szemben a kibocsátó állam igazságügyi hatóságai olyan egységes bűncselekmény elkövetése miatt szabták ki a büntetést, amelyre vonatkozóan a vád több részcselekményt tartalmaz, és e cselekményeknek csak egy része valósít meg a végrehajtó államban büntetendő bűncselekményt? Különbséget kell-e tenni aszerint, hogy a kibocsátó állam igazságügyi hatóságai e különböző cselekményeket egymástól elválaszthatónak tekintették-e, vagy sem?
- 3) Kötelezi-e [a Charta] 49. cikkének (3) bekezdése a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságát arra, hogy megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha azt egyrészt egy egységes bűncselekmény elkövetése miatt kiszabott egyetlen büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki, másrészt pedig az átadás – tekintettel arra, hogy egyes részcselekmények, amelyek miatt e büntetést kiszabták, nem minősülnek bűncselekménynek a végrehajtó tagállam joga szerint – e cselekményeknek csupán egy része tekintetében lehetséges?”

23. A kérdést előterjesztő bíróság azt kérte a Bíróságtól, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a Bíróság eljárási szabályzata 105. cikkének (1) bekezdése szerinti gyorsított eljárásban bírálja el. 2021. április 13-i határozatával a Bíróság elnöke elutasította ezt a kérelmet. Mindazonáltal úgy határozott, hogy a jelen ügyet az eljárási szabályzat 53. cikkének (3) bekezdése alapján soron kívül bírálják el.

24. Írásbeli észrevételeket KL, a francia és az olasz kormány, valamint az Európai Bizottság terjesztett elő. KL, a francia kormány és a Bizottság a 2022. január 20-án tartott tárgyaláson szóbeli észrevételeket is előterjesztettek.

IV. Elemzés

A. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésről

25. Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a kettős büntethetőség e rendelkezésekben előírt feltétele teljesül abban az esetben, ha az európai elfogatóparancsot olyan cselekmények miatt bocsátják ki, amelyek a kibocsátó tagállamban olyan bűncselekménynek minősülnek, amely a tényállási eleme szerint alkalmas a köznyugalom

megzavarására, amennyiben az ilyen cselekmények büntetőjogi szankciót vonhatnak maguk után a végrehajtó tagállamban is, anélkül, hogy a köznyugalom megzavarása a bűncselekmény tényállási eleme lenne.

26. A francia és az olasz kormány, valamint a Bizottság e kérdésre igenlő válasz adását javasolja, míg KL nemleges választ javasol.

27. Előjáróban meg kell állapítani, hogy a 2002/584 kerethatározat 2. cikke (4) bekezdésének megfelelően az e cikk (2) bekezdésében meghatározott 32 bűncselekmény felsorolásában nem szereplő bűncselekményeket illetően a keresett személy átadása attól a feltételtől tehető függővé, hogy azok a cselekmények, amelyek miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátották a végrehajtó tagállam joga szerint – tényállási elemeiktől és minősítésüktől függetlenül – bűncselekménynek minősüljenek. Másképp fogalmazva, ez a rendelkezés lehetővé teszi a végrehajtó tagállam számára, hogy a büntetés végrehajtását a kettős büntethetőség követelményének teljesülésétől tegye függővé.⁶ Ezzel összefüggésben ugyanezen kerethatározatnak az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okaira vonatkozó 4. cikkének 1. pontja előírja, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha a kettős büntethetőség feltétele nem teljesül. Amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, e rendelkezéseket a francia büntetőeljárás törvénykönyv 695–23. cikke ültette át.

28. A jelen ügyben az európai elfogatóparancs tartalmazza az érintett bűncselekmények jellegét és jogi minősítését, és ismerteti azok elkövetésének körülményeit a 2002/584 kerethatározat 8. cikke (1) bekezdésének d) és e) pontja alapján. E tekintetben a KL-nek felrótt cselekmények némelyike az olasz büntető törvénykönyv 419. cikkében rögzített „rombolás és fosztogatás” bűncselekmény körébe tartozik. A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy ez a bűncselekmény olyan többszörös, jelentős megsemmisülést és megrongálódást eredményező cselekményeket jelent, amelyek nem pusztán kárt okoznak az érintett vagyontárgyak tulajdonosainak, hanem zavarják a köznyugalmat is, veszélyeztetve a polgári élet szabályos folyását. Írásbeli észrevételeiben az olasz kormány jelezte, hogy a köznyugalom megzavarásának e feltételét nem írja elő kifejezetten az olasz büntető törvénykönyv 419. cikke, hanem az az olasz bíróságok ítélkezési gyakorlatából következik.

29. A kérdést előterjesztő bíróság szerint a francia büntetőjog nem bünteti kifejezetten a köznyugalomnak az ingó vagy ingatlan vagyontárgyak tömeges megrongálása révén történő veszélyeztetését. Kizárólag a vagyontárgyak tulajdonosainak potenciálisan kárt okozó – adott esetben csoportosan elkövetett – rongálással, megsemmisítéssel vagy használhatatlanná tétellel elkövetett lopás minősül bűncselekménynek.

⁶ Lásd ebben az értelemben: Grundza ítélet, 28. pont.

30. Ennélfogva e bíróság azt kívánja megtudni, hogy a kettős büntethetőség 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdésében és 4. cikkének 1. pontjában előírt feltétele teljesül-e az alapügyhöz hasonló ügyben. Ugyanez a bíróság a Grundza ítéletre hivatkozott, amely a 2008/909/IB kerethatározat⁷ 7. cikke (3) bekezdésének⁸ és 9. cikke (1) bekezdése d) pontjának⁹ értelmezésére vonatkozott.

31. Ebben az ítéletben az utóbbi kerethatározat 7. cikkének (3) bekezdését illetően a Bíróság emlékeztetett arra, hogy az uniós jogi rendelkezések értelmezésénél nemcsak a rendelkezés megfogalmazását, hanem a szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek a részét képezi.¹⁰

32. Elsősorban, a Bíróság szerint ahogyan az magából az említett 7. cikk (3) bekezdésének szövegéből kitűnik, a kettős büntethetőség értékelésének szükséges és elégséges feltétele az a körülmény, hogy a kibocsátó tagállamban kiszabott büntetés alapjául szolgáló cselekmények a végrehajtó tagállamban is bűncselekménynek minősüljenek, és ebből következik, hogy az nem követelmény, hogy a bűncselekmények mindkét érintett államban azonosak legyenek.¹¹ A Bíróság ehhez hozzátette, hogy ezt az értelmezést támasztja alá a végrehajtó tagállamban meghatározott bűncselekmény „tényállási eleme[i]től és a minősítés[é]től függetlenül” kifejezés, amiből világosan kiderül, hogy nem kell, hogy a kibocsátó és a végrehajtó tagállam meghatározása szerinti bűncselekmény tényállási elemei, vagy pedig e bűncselekménynek az egyes nemzeti jogok szerinti megnevezése vagy minősítése pontosan egyezzen.¹² Ennélfogva ez a rendelkezés a kettős büntethetőség feltételének értékelésekor egy *rugalmas megközelítést* ír elő a végrehajtó tagállam illetékes hatóságai számára, mind a bűncselekmény tényállási elemeit, mind pedig a minősítését illetően.¹³

33. Ily módon a kettős büntethetőség értékelésekor a végrehajtó tagállam illetékes hatóságának feladata annak vizsgálata, hogy a bűncselekménynek a kibocsátó tagállam illetékes hatósága által hozott ítéletben tükröződő tényállási elemei, amennyiben a végrehajtó tagállam területén követnék el azokat, ebben az államban is büntetőjogi szankciót vonnának-e maguk után.¹⁴

34. E szó szerinti értelmezést illetően meg kell állapítani, hogy a 2002/584 kerethatározat 2. cikke (4) bekezdésének és 4. cikke 1. pontjának szövege a 2008/909 kerethatározat 7. cikke (3) bekezdésének, illetve 9. cikke (1) bekezdése d) pontjának a szövegéhez hasonló. Ily módon az említett 2. cikk (4) bekezdése kimondja, hogy az átadás feltételül szabható, hogy *azok a cselekmények, amelyek miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátották*, a végrehajtó tagállam

⁷ A kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i tanácsi kerethatározat (HL 2008. L 327., 27. o.).

⁸ E rendelkezés értelmében „[a]z (1) bekezdésben fel nem sorolt bűncselekmények esetében a végrehajtó állam az ítélet elismerését és a büntetés végrehajtását ahhoz a feltételhez kötheti, hogy az olyan cselekményekre vonatkozzon, amelyek a végrehajtó állam joga szerint is – a tényállási elemektől és a minősítéstől függetlenül – bűncselekménynek minősülnek”.

⁹ E rendelkezés azt mondja ki, hogy „[a] végrehajtó állam illetékes hatósága megtagadhatja az ítélet elismerését és a büntetés végrehajtását, amennyiben: [...] a 7. cikk (3) bekezdésében említett esetben, valamint – ha a végrehajtó állam a 7. cikk (4) bekezdése szerinti nyilatkozatot tett – a 7. cikk (1) bekezdésében említett esetben az ítélet olyan cselekményekre vonatkozik, amelyek a végrehajtó állam joga szerint nem minősülnek bűncselekménynek. [...]”

¹⁰ Grundza ítélet, 32. pont.

¹¹ Grundza ítélet, 34. pont.

¹² Grundza ítélet, 35. pont.

¹³ Grundza ítélet, 36. pont.

¹⁴ Grundza ítélet, 38. pont.

joga szerint – *tényállási elemeiktől és minősítésüktől függetlenül* – bűncselekménynek minősüljenek. Következésképpen a kettős büntethetőség feltételének a jelen indítvány előző pontjában elfogadott értelmezése ugyanúgy alkalmazandó a 2002/584 kerethatározatra.

35. Másodsorban, a Bíróság a Grundza ítéletben megállapította, hogy a 2008/909 kerethatározat 7. cikke (3) bekezdésének és 9. cikke (1) bekezdésének szövegkörnyezete is a kettős büntethetőség ilyen értékelése mellett szól.¹⁵ E kerethatározat ugyanis mindenekelőtt a kölcsönös elismerés elvén nyugszik, amely elv a kerethatározatnak az EUMSZ 82. cikk (1) bekezdésével összhangban értelmezett (1) preambulumbekzdésének megfelelően az Európai Unión belül a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés „sarokköve”, és amely az említett kerethatározat (5) preambulumbekzdése értelmében a tagállamok közötti, az egymás igazságszolgáltatási rendszere iránti, kölcsönösen érvényesülő különös bizalmon alapul.¹⁶

36. A Bíróság hozzátette, hogy mivel a kettős büntethetőség feltétele kivételt képez az ítélet elismerése és a büntetés végrehajtása elvének főszabálya alól, az ítélet elismerésének és a büntetés végrehajtásának a kettős büntethetőség hiányára alapított – a 2008/909 kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének d) pontja szerinti – megtagadása okának alkalmazási körét szigorúan kell értelmezni, az elismerés és a végrehajtás megtagadása eseteinek korlátozása érdekében.¹⁷ A kettős büntethetőség értékelésekor a végrehajtó tagállam illetékes hatóságának nem azt kell vizsgálnia, hogy a kibocsátó tagállam által védett érdek sérült-e, hanem azt, hogy amennyiben a szóban forgó bűncselekményt abban a tagállamban követik el, amelynek hatálya alá e hatóság tartozik, úgy lehetne-e tekinteni, hogy e tagállam nemzeti joga által védett hasonló érdek sérült.¹⁸

37. A jelen ügyben a 2002/584 kerethatározat 2. cikke (4) bekezdésének és 4. cikke 1. pontjának kontextusa megegyezik a 2008/909 kerethatározat 7. cikke (3) bekezdésének és 9. cikke (1) bekezdése d) pontjának kontextusával. Amint ugyanis a 2002/584 kerethatározat (6) és (10) preambulumbekzdéséből, valamint 1. cikkének (2) bekezdéséből kitűnik, e kerethatározat a kölcsönös elismerés elvén is alapul.¹⁹

38. Harmadsorban a Grundza ítéletből az következik, hogy a 2008/909 kerethatározat 3. cikkének (1) bekezdése szerint e kerethatározat célja azon szabályok megállapítása, amelyek értelmében a tagállamok az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének elősegítése érdekében elismernek egy ítéletet és végrehajtják a büntetést.²⁰

39. Kétségtelen, hogy a 2002/584 kerethatározat nem említi, hogy célja az elítélt társadalomba való beilleszkedésének elősegítése. Ugyanakkor e kerethatározat célja az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadása egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia.²¹ Az említett kerethatározat által követett cél többek között a tagállamok igazságügyi hatóságai közötti átadások megkönnyítése és meggyorsítása, valamint az átadott

¹⁵ Grundza ítélet, 39. pont.

¹⁶ Grundza ítélet, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

¹⁷ Grundza ítélet, 46. pont.

¹⁸ Grundza ítélet, 49. pont.

¹⁹ Lásd ebben az értelemben: 2022. február 22-i Openbaar Ministerie (A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság) ítélet (C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

²⁰ Grundza ítélet, 50. pont.

²¹ Lásd: 2021. október 26-i Openbaar Ministerie (A végrehajtó igazságügyi hatóság által történő meghallgatáshoz való jog) ítélet (C-428/21 PPU és C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

személy alapvető jogai tiszteletben tartásának biztosítása.²² Általánosabban az európai elfogatóparancs mechanizmusa többek között annak megakadályozására irányul, hogy az a keresett személy, aki más államban tartózkodik, mint ahol állítólagosan bűncselekményt követett el, elkerülje a büntetését.²³ E célok álláspontom szerint ugyanúgy, mint a 2008/909 kerethatározat esetében, a 2002/584 kerethatározat által előírt kettős büntethetőségi feltétel megszorító értelmezését eredményezik.

40. E körülmények között, ellentétben azzal, amit KL írásbeli észrevételeiben állít, a Grundza ítéletben elfogadott értelmezés átültethetőnek tűnik a 2002/584 kerethatározat rendelkezéseire. Következésképpen, hasonlóan ahhoz, amit a Bíróság ebben az ítéletben²⁴ megállapított, e kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy a kettős büntethetőség feltétele teljesítettnek tekintendő, amennyiben a bűncselekménynek a kibocsátó tagállam illetékes hatósága által hozott ítéletben tükröződő tényállási elemei a végrehajtó tagállamban is büntetőjogi szankciót vonnának maguk után, ha ezen állam területén követnék el azokat.

41. A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az olasz jog szerinti „rombolás és fosztogatás” bűncselekménye nem szerepel a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdésében meghatározott 32 bűncselekmény felsorolásában. E körülmények között e kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdése és 4. cikkének 1. pontja alapján, valamint a francia jognak megfelelően KL átadása attól a feltételtől tehető függővé, hogy azok a cselekmények, amelyek miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a végrehajtó tagállam joga szerint bűncselekménynek minősüljenek.

42. E tekintetben, amint azt a kérdést előterjesztő bíróság kiemeli, az olasz jog szerinti „rombolás és fosztogatás” bűncselekmény megköveteli, hogy az említett cselekmények alkalmasak legyenek a köznyugalom megzavarására, eltérően a francia jogtól. E bíróság úgy véli, hogy e bűncselekmény „lényeges tényállási eleméről” van szó. Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy a köznyugalom megzavarásának követelménye az említett bűncselekmény *tényállási elemei* közé tartozik, nem pedig önmagukban véve a keresett személy által elkövetett és az európai elfogatóparancsban hivatkozott cselekmények közé.²⁵ Márpedig, amint az a Bíróság kimondta, nem kell, hogy a kibocsátó és a végrehajtó tagállam meghatározása szerinti bűncselekmény tényállási elemei, vagy pedig e bűncselekménynek az egyes nemzeti jogok szerinti megnevezése vagy minősítése pontosan egyezzen.²⁶

43. Egyébiránt ismét csak a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a kettős büntethetőség értékelésekor a végrehajtó tagállam illetékes hatóságának azt kell vizsgálnia, hogy amennyiben a szóban forgó bűncselekményt e tagállam területén követik el, úgy lehetne-e tekinteni, hogy e tagállam nemzeti joga által védett hasonló érdek sérült.²⁷ A „rombolás és fosztogatás” bűncselekményét részben az egy vagy több jogalany vagyonában keletkezett kár, valamint a

²² Lásd: 2021. október 26-i Openbaar Ministerie (A végrehajtó igazságügyi hatóság által történő meghallgatáshoz való jog) ítélet (C-428/21 PPU és C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

²³ Lásd: 2020. december 17-i Openbaar Ministerie (A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége) ítélet (C-354/20 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

²⁴ Lásd a Grundza ítélet 54. pontját.

²⁵ Amint arra Bobek főtanácsnok a Grundza ügyre vonatkozó indítványában (C-289/15, EU:C:2016:622, 51. pont) rámutatott, a kettős büntethetőség értékelése alapvetően két lépésből áll: 1) *delokalizáció*, amelynek során a kibocsátó államban elkövetett cselekmény alapvető jellegzetességei alapján úgy vizsgálják meg az adott cselekményt, mintha azt a végrehajtó államban követték volna el, és 2) *szubszumpció*, amelynek során ezeket az alapvető tényeket a végrehajtó állam joga szerint meghatározott bármely, egyező bűncselekmény alá rendelik.

²⁶ Lásd a jelen indítvány 32. pontját.

²⁷ Lásd a jelen indítvány 36. pontját.

magántulajdon megsértéséből eredő társadalmi kár határozza meg.²⁸ Márpedig a jelen ügyben, amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, az e bűncselekményt megvalósító cselekmények büntetőjogi szankciókkal sújthatók Franciaországban, amelyek esetében a szóban forgó érdek az érintett vagyontárgyak tulajdonosainak védelme. Következésképpen a végrehajtó tagállam joga által védett érdek hasonló a kibocsátó tagállamban fennálló érdekekhez.

44. Következésképpen az a tény, hogy a köznyugalom megzavarása a kibocsátó tagállamban a „rombolás és fosztogatás” bűncselekményének lényeges tényállási eleme, nem tűnik relevánsnak a kettős büntethetőség feltétele tiszteletben tartásának a végrehajtó igazságügyi hatóság általi vizsgálata szempontjából.

45. Ennélfogva azt javaslom, hogy a Bíróság az első kérdésre azt a választ adja, hogy a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy a kettős büntethetőség e rendelkezésekben előírt feltétele teljesül abban az esetben, ha az európai elfogatóparancsot olyan cselekmények miatt bocsátják ki, amelyek a kibocsátó tagállamban olyan bűncselekménynek minősülnek, amely a tényállási eleme szerint alkalmas a köznyugalom megzavarására, amennyiben az ilyen cselekmények a végrehajtó tagállamban is büntetőjogi szankciót vonnának maguk után, anélkül, hogy a köznyugalom megzavarása a bűncselekmény tényállási eleme lenne.

B. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második és harmadik kérdéstről

46. Második és harmadik kérdésével, amelyeket célszerű együttesen vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját, valamint a Charta 49. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja a büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását olyan helyzetben, amelyben a büntetést a keresett személy által elkövetett több, a kibocsátó tagállamban egységes bűncselekményként szankcionált cselekmény miatt szabták ki, amiatt hogy e cselekmények közül egyesek a végrehajtó tagállamban nem büntetendők.

1. Az elfogadhatóságról

47. Az olasz kormány írásbeli észrevételeiben rámutat arra, hogy a cour d'appel d'Angers (angers-i fellebbviteli bíróság) vizsgálati tanácsa szerint az alapügyben a kettős büntethetőség feltétele nem teljesül az olasz büntető törvénykönyv 419. cikkében szereplő „rombolásnak és fosztogatásnak” minősített hét tényállás közül kettő esetében.²⁹ E vizsgálati tanács megállapította, hogy e két tényállás kapcsán KL-re úgy hivatkoztak, mint aki egyszerűen csak az érintett hitelintézet és gépjármű közelében tartózkodott, anélkül hogy ténylegesen részt vett volna a rongálásban. A kérdést előterjesztő bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy mivel a

²⁸ Lásd a jelen indítvány 17. pontját, amely az előzetes döntéshozatalra utaló határozatra utal. Írásbeli észrevételeiben KL azt állítja, hogy a „rombolás és fosztogatás” bűncselekménye által védett társadalmi érték nem a vagyontárgyak és a tulajdon, hanem a közrend és a köznyugalom védelme. Ugyanakkor a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a nemzeti bíróság által saját felelősségére meghatározott jogszabályi és ténybeli háttér alapján – amelynek helytállóságát a Bíróság nem vizsgálhatja – az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell (2021. november 25-i Finanzamt Österreich [Segélymunkások számára járó családi támogatások] ítélet, C-372/20, EU:C:2021:962, 54. pont). E körülmények között a „rombolás és fosztogatás” bűncselekménye keretében védett érdek meghatározását illetően az előzetes döntéshozatalra utaló határozatra kell hivatkozni.

²⁹ E kormány hangsúlyozza, hogy az olasz jog nemcsak a cselekmények elkövetőjét teszi büntethetővé, hanem azt is, aki szándékos – aktív vagy passzív – magatartásával részt vesz a bűncselekmény elkövetésében.

francia jogban a vagyon megsemmisülésének, megrongálásának vagy elpusztításának bűncselekménye csak akkor valósul meg, ha a vádlott maga követte el e bűncselekmény tényállási elemeit, az említett vizsgálati tanács igazolta azon megállapítását, hogy a szóban forgó két cselekmény tekintetében nem teljesül a kettős büntethetőség feltétele.

48. Az olasz kormány szerint ugyanez a vizsgálati tanács valójában nem a kettős büntethetőség feltételének alkalmazásával kapcsolatos kérdést vet fel, hanem egy bizonyítási problémát, amikor úgy ítéli meg, hogy nem bizonyított, hogy KL elkövetett bizonyos neki felrótt cselekményeket. Következésképpen a második és harmadik kérdés részben elfogadhatatlan, amennyiben azok a Chartának a bűncselekmények és büntetések törvényességének és arányosságának elvére vonatkozó 49. cikkére hivatkoznak, holott azoknak a Charta ártatlanság vélelmére és a védelemhez való jogra vonatkozó 48. cikkére kellett volna hivatkozniuk. Ezenkívül, mivel az olasz jogban „rombolásnak és fosztogatásnak” minősített bizonyos cselekmények nem minősülnek bűncselekménynek a francia jog szerint, a Charta 49. cikkének (1) bekezdése, nem pedig e cikknek a kérdést előterjesztő bíróság által a harmadik kérdésében hivatkozott (3) bekezdése érintett.

49. E tekintetben megjegyzem, hogy határozatában a kérdést előterjesztő bíróság abból az előfeltevésből indult ki, hogy a KL-nek a „rombolásnak és fosztogatásnak” minősített bűncselekmény kapcsán felrótt hét cselekmény közül kettő nem büntetendő a francia jogban. Ez az előfeltevés, amely e két tényállás elkövetési körülményeinek vizsgálatából következik, az előzetes döntéshozatal iránti kérelem keretében nem vitatott. Kérdéseivel ugyanis e bíróság nem az érintett tények bizonyításával kapcsolatban fogalmaz meg kérdést, hanem arra keresi a választ, hogy milyen következtetéseket kell levonni e helyzetből az uniós jog értelmében vett kettős büntethetőség feltételének értelmezését és a szóban forgó európai elfogatóparancs végrehajtását illetően.

50. A kérdést előterjesztő bíróságnak közelebbről kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy ez a feltétel teljesül-e az alapügyhöz hasonló ügyben. Véleményem szerint tehát egyértelmű, hogy az előterjesztett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, és hogy az e kérdésekre adandó válasz hasznos és releváns az e bíróság előtt folyamatban lévő jogvita megoldása szempontjából. Ennélfogva úgy vélem, hogy a második és a harmadik kérdés teljes egészében elfogadható.

2. A kérdések érdeméről

51. A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a kettős büntethetőség feltételének tiszteletben tartása a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdésére és 4. cikkének 1. pontjára, valamint a Charta 49. cikkének (3) bekezdésére tekintettel azt feltételezi-e, hogy a kibocsátó tagállamban egységes bűncselekményként szankcionált valamennyi cselekménynek bűncselekménynek kell minősülnie a végrehajtó tagállamban is.

52. A francia és az olasz kormány, valamint a Bizottság e kérdésre nemleges válasz adását javasolja, míg KL igenlő válasz adását.

53. E tekintetben megvizsgálom a kettős büntethetőség követelményének tartalmát egy egységes bűncselekményt illetően (a), majd a Charta 49. cikkének (3) bekezdésében előírt arányosság elvének tiszteletben tartását (b).

a) A kettős büntethetőség feltételének tartalmáról egységes bűncselekmény esetén

54. Mindenekelőtt, amint arra már rámutattam, e kerethatározat 2. cikke (4) bekezdésének szövegéből az következik, hogy nem kell, hogy a kibocsátó és a végrehajtó tagállam meghatározása szerinti bűncselekmény tényállási elemei, vagy pedig e bűncselekménynek az egyes nemzeti jogok szerinti megnevezése vagy minősítése *pontosan egyezzen*.³⁰ E rendelkezés tehát nem követeli meg azt, hogy az európai elfogatóparancs által érintett egységes bűncselekmény valamennyi tényállási eleme bűncselekménynek minősüljön a végrehajtó tagállamban.

55. Ezt követően, ami a 2002/584 kerethatározat 2. cikke (4) bekezdésének és 4. cikke 1. pontjának szövegkörnyezetét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy e kerethatározat célja az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadása egyszerűsített és hatékony rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia. A kölcsönös elismerés elvét e kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdése fogalmazza meg, amely kimondja azon szabályt, miszerint a tagállamok minden európai elfogatóparancsot ezen elv alapján és ugyanezen kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre. Ebből következően a végrehajtó igazságügyi hatóságok főszabály szerint csakis a végrehajtás megtagadásának a 2002/584 kerethatározatban taxatív felsorolt eseteiben tagadhatják meg az európai elfogatóparancs végrehajtását, és annak végrehajtását kizárólag az e kerethatározat 5. cikkében kimerítő jelleggel felsorolt feltételekhez köthetik. Következésképpen, mivel az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet *szigorúan kell értelmezni*.³¹ Ez az összefüggés a kettős büntethetőség feltételének azon értelmezése mellett szól, amely szerint e feltétel teljesül, ha az európai elfogatóparancsban hivatkozott egységes bűncselekményt megvalósító cselekményeknek csak egy része büntetendő a végrehajtó tagállamban.

56. Ami a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 4. cikkében felsorolt okait illeti, amint azt a Bíróság megállapította, e cikk szövegéből, különösen pedig a „tagadhatja” szóból – amelynek alanya a végrehajtó igazságügyi hatóság – az következik, hogy ez utóbbinak magának is mérlegelési mozgásterrel kell rendelkeznie azon kérdést illetően, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtását az e 4. cikkben szereplő okok miatt meg kell-e tagadnia, vagy sem.³² Ebből következik, hogy amennyiben a tagállamok úgy döntenek, hogy a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának az ezen kerethatározat 4. cikkében szereplő egy vagy több okát átültetik, nem írhatják elő, hogy az igazságügyi hatóságok kötelesek megtagadni a formálisan az említett okok hatálya alá tartozó valamennyi európai elfogatóparancs végrehajtását, anélkül hogy lehetőségük lenne arra, hogy az adott ügy sajátos körülményeit figyelembe vegyék.³³

57. A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az európai elfogatóparancsban a „rombolásnak és fosztogatásnak” minősített bűncselekményt megvalósító cselekmények egy része a végrehajtó tagállamban rongálással, megsemmisítéssel vagy használhatatlanná tétellel elkövetett lopás bűncselekményi körébe tartozik. Véleményem szerint

³⁰ Lásd ebben az értelemben: Grundza ítélet, 35. pont.

³¹ Lásd ebben az értelemben: 2022. február 22-i Openbaar Ministerie (A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság) ítélet (C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2021:100, 42–44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

³² Lásd: 2021. április 29-i X (Európai elfogatóparancs – *Ne bis in idem*) ítélet (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

³³ Lásd: 2021. április 29-i X (Európai elfogatóparancs – *Ne bis in idem*) ítélet (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 44. pont).

ez a helyzet nem teszi lehetővé a végrehajtó igazságügyi hatóság számára – még a számára elismert mérlegelési mozgástér keretében sem –, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában szereplő okból megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását.

58. Végül a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése értelmében az európai elfogatóparancs mechanizmusának az a célja, hogy lehetővé tegye egy keresett személy elfogását és átadását annak érdekében, hogy az említett kerethatározat által követett célra tekintettel az elkövetett bűncselekmény ne maradjon büntetlenül, és e személyt büntetőeljárás alá vonják, vagy e személy letöltse a vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést.³⁴ Márpedig, amint arra a francia kormány írásbeli észrevételeiben rámutatott, az az értelmezés, amely az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadásához vezet azon az alapon, hogy a kibocsátó tagállamban büntetendő cselekmények egy része nem büntetendő a végrehajtó tagállamban, azt eredményezné, hogy az elítélt személy büntetlenséget élvez a szóban forgó cselekmények összessége tekintetében, ideértve azokat is, amelyek mindkét államban büntetendők.

59. Ilyen körülmények között úgy vélem, hogy az alapügyben teljesül a kettős büntethetőség feltétele, mivel az európai elfogatóparancsban szereplő cselekmények közül egyesek a végrehajtó tagállamban büntetendők. Ily módon, a kérdést előterjesztő bíróság kérdésére válaszolva, nem kell különbséget tenni aszerint, hogy a kibocsátó tagállam eljáró hatóságai e különböző cselekményeket egymástól elválaszthatónak tekintették-e, vagy sem. Ez a tényező ugyanis, amely egyébként a bűncselekmény minősítéséhez tartozik, nem releváns az európai elfogatóparancs végrehajtása szempontjából.³⁵

b) A Charta 49. cikkének (3) bekezdésében előírt arányosság elvének tiszteletben tartásáról

60. A kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy tiszteletben tartják-e a Charta 49. cikkének (3) bekezdése értelmében vett arányosság elvét, ha az európai elfogatóparancsot olyan egységes bűncselekmény miatt kiszabott büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki, amely több cselekményből áll, de amelyek közül csak néhány minősül bűncselekménynek a végrehajtó tagállamban. E bíróság szerint, ha ez az elfogatóparancs a kibocsátásakor arányos is lehet, előfordulhat, hogy a végrehajtásakor már nem az, ami a keresett személy átadásának megtagadását eredményezné.

61. E tekintetben fontosnak tartom, hogy különbséget tegyünk az európai elfogatóparancs és a büntetés arányossága között. Egyrészt a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az olyan intézkedést illetően, mint az európai elfogatóparancs kibocsátása, amely sértheti az érintett személy szabadsághoz való jogát, e védelem magában foglalja, hogy a hatékony bírói jogvédelemhez kapcsolódó követelményeknek megfelelő határozatot hozzanak.³⁶ Ezenkívül az érintett személy jogainak védelme magában foglalja különösen, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság ellenőrzi az európai elfogatóparancs kibocsátásához szükséges feltételek tiszteletben tartását, és objektív módon megvizsgálja *a kibocsátás arányos jellegét*, figyelembe véve minden terhelő és mentő bizonyítékot, anélkül hogy ki lenne téve a kívülről – különösen a végrehajtó hatalom részéről – történő utasíthatóság kockázatának.³⁷ Ebben az értelemben, amint arra a kérdést előterjesztő

³⁴ Lásd: 2021. január 13-i MM ítélet (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

³⁵ Kiemelem, hogy írásbeli észrevételeiben az olasz kormány azt állította, hogy figyelembe véve a „rombolásnak és fosztogatásnak” minősített bűncselekmények különböző tényállási elemei által alkotott egységet, nem tűnik elképzelhetőnek e tényállás részekre osztása.

³⁶ Lásd ebben az értelemben: 2021. január 13-i MM ítélet (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

³⁷ Lásd ebben az értelemben: 2021. január 13-i MM ítélet (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

bíróság rámutatott, a kibocsátó tagállam feladata, hogy annak kibocsátása előtt ellenőrizze az európai elfogatóparancs arányosságát, ami megerősítheti a kölcsönös elismerés elvét. A jelen ügyben e bíróság nem állítja, hogy a szóban forgó európai elfogatóparancs aránytalan jellegű lenne.

62. Ezenkívül, ha az európai elfogatóparancsot büntetés végrehajtása céljából bocsátják ki, annak arányossága a kiszabott büntetésből ered, amelynek – amint az a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik – legalább négy hónap szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést kell magában foglalnia.³⁸ Az alapeljárásban a kiszabott büntetés meghaladja ezt a négyhónapos időtartamot. Ilyen körülmények között úgy vélem, hogy az európai elfogatóparancs arányosnak tűnik e kerethatározat 2. cikkének (1) bekezdése értelmében.

63. Másrészt, ami a kiszabott büntetés arányosságát illeti, az említett kerethatározat rendelkezései szerint a tagállamok csak akkor tagadhatják meg az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha arra a 3. cikkében előírt kötelező megtagadás eseteiben, valamint a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának a 4. és 4a. cikkében felsorolt eseteiben kerül sor. Ezenkívül a végrehajtó igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancs végrehajtását kizárólag az ugyanezen kerethatározat 5. cikkében meghatározott feltételektől teheti függővé.³⁹ Márpedig meg kell állapítani, hogy a büntetés esetlegesen aránytalan jellege nem szerepel a 2002/584 kerethatározat által felsorolt megtagadási okok között.

64. Mindazonáltal, amint azt e kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése kimondja, e kerethatározat nem érinti az EUSZ 6. cikkben biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét. Ebben az értelemben a Bíróság megállapította, hogy a kölcsönös elismerés elve és a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elve korlátozható „kivételes körülmények” fennállása esetén. A Bíróság így elismerte, hogy bizonyos körülmények esetén a végrehajtó igazságügyi hatóság megszüntetheti az említett kerethatározat által bevezetett átadási eljárást, ha fennáll annak a veszélye, hogy a keresett személy az átadása esetén a Charta 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmódban részesül.⁴⁰ A jelen esetben azonban úgy tűnik, hogy ilyen kivételes körülmények nem állnak fenn. A kérdést előterjesztő bíróság ugyanis KL tekintetében nem hivatkozik a Charta 47. cikkének második bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való alapvető jog megsértésére, illetve arra, hogy az érintett személy az átadása esetén a Charta 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmódban részesül. Egyébiránt pusztán az a körülmény, hogy a kibocsátó tagállamban egységes bűncselekmény keretében szankcionált cselekmények közül nem az összes minősül bűncselekménynek a végrehajtó tagállamban, véleményem szerint nem igazolja új „kivételes körülmény” megállapítását olyan helyzetben, amelyben a keresett személy alapvető jogait tiszteletben tartották a kibocsátó tagállamban.

65. A Bizottság azt állítja, hogy ha az európai elfogatóparancsban szereplő információk nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a végrehajtó tagállam joga szerinti büntetendő cselekmények az ezen európai elfogatóparancs alapjául szolgáló lényeges tényállási elemek, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak a 2002/584 kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdésében⁴¹ előírt eljárást kell alkalmaznia annak megállapítása érdekében, hogy van-e lehetőség a kibocsátó tagállam

³⁸ 2019. december 12-i Openbaar Ministerie (Brüsszeli királyi ügyész) ítélet (C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, 38. pont).

³⁹ 2019. december 12-i Openbaar Ministerie (Svéd ügyészség) ítélet (C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, 36. pont).

⁴⁰ 2018. szeptember 19-i RO ítélet (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, 39. és 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

⁴¹ E rendelkezés értelmében „[h]a a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozzon, kéri, hogy a szükséges kiegészítő információkat, különösen a 3–5. cikkre, valamint a 8. cikkre tekintettel, soron kívül bocsássák a rendelkezésére, és a 17. cikkben előírt határidők betartását szem előtt tartva határidőt szabhat ezek kézhezvételére”.

jogában a büntetés utólagos megosztására. Amennyiben a büntetés ilyen megosztása lehetséges, a kibocsátó igazságügyi hatóságnak meg kell fontolnia, hogy azáltal adjon választ a végrehajtó igazságügyi hatóság aggályaira, hogy olyan új európai elfogatóparancsot bocsát ki, amely kizárólag azokra a cselekményekre korlátozódik, amelyek a végrehajtó tagállam joga szerint bűncselekménynek minősülnek. Ezzel szemben, ha az ilyen megosztás nem lehetséges a kibocsátó tagállam jogában, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak gyakorolnia kell mérlegelési mozgásterét, figyelembe véve egyrészt az ahhoz való jogát, hogy e jog fakultatív jellege miatt a végrehajtás megtagadási okára ne hivatkozzon, másrészt pedig az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadása esetén a büntetlenség kockázatát. E hatóságnak tehát kivételes jelleggel lehetősége kell, hogy legyen arra, hogy megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását abban az esetben, ha azok a cselekmények, amelyek esetében a kettős büntethetőség feltétele a végrehajtó tagállam joga szerint teljesül, csupán másodlagos jelentőségűek azon cselekmények jelentőségéhez képest, amelyek esetében e feltétel nem teljesül.

66. Nem értek egyet ezzel a megközelítéssel. Először is ugyanis a 2002/584 kerethatározat az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadásának egyszerűsített és hatékony rendszerét vezette be.⁴² Márpedig a Bizottság értelmezésének követése bonyolultabbá tenné e rendszert, és jelentősen lelassítaná a keresett személy átadására irányuló eljárást. Másodszor, e kerethatározat nem írja elő, hogy a kibocsátó tagállam új európai elfogatóparancsot bocsát ki, ha a büntetés megosztása lehetséges a végrehajtó tagállam joga szerint, arról nem is beszélve, hogy e jog tagállamonként jelentősen eltérhet. Harmadszor, mivel a kettős büntethetőség feltétele a szóban forgó cselekmények többsége tekintetében teljesül⁴³ – amit az alapügyben nem vitatnak –, a végrehajtó igazságügyi hatóság véleményem szerint nem tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását az említett kerethatározat logikájára és céljára tekintettel.

67. Végül KL arra hivatkozik, hogy az érintett cselekmények súlyára tekintettel észszerűen megállapítható, hogy a büntetése lényegesen alacsonyabb lett volna, ha az olasz bíróság nem vette volna figyelembe azokat a cselekményeket, amelyeket a végrehajtó igazságügyi hatóság később mellőzött. Ugyanakkor az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló helyzetben, amikor a kettős büntethetőség feltétele teljesül, a Charta 49. cikkének (3) bekezdése értelmében vett büntetés arányossága elvének tiszteletben tartására vonatkozó vizsgálatot kizárólag a kibocsátó igazságügyi hatóságnak kell elvégeznie a nemzeti joga alapján.

68. A fentiek összességére tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság a második és a harmadik kérdésre azt a választ adja, hogy a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját, valamint a Charta 49. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság nem tagadhatja meg a büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását olyan helyzetben, amelyben a büntetést a keresett személy által elkövetett több, a kibocsátó tagállamban egységes bűncselekményként szankcionált cselekmény miatt szabták ki, amiatt hogy e cselekmények közül egyesek a végrehajtó tagállamban nem büntetendők.

⁴² Lásd a jelen indítvány 39. pontját.

⁴³ Ennélfogva a jelen indítványban nem tűnik szükségesnek megvizsgálni a Bizottság által hivatkozott azon esetet, amelyben azok a cselekmények, amelyek esetében teljesül a kettős büntethetőség feltétele, elhanyagolható jelentőségűek azokhoz képest, amelyek esetében e feltétel nem teljesül.

V. Véggövetkeztetés

69. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság a Cour de cassation (semmitőszék, Franciaország) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre a következő választ adja:

- 1) Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy a kettős büntethetőség e rendelkezésekben előírt feltétele teljesül abban az esetben, ha az európai elfogatóparancsot olyan cselekmények miatt bocsátják ki, amelyek a kibocsátó tagállamban olyan bűncselekménynek minősülnek, amely a tényállási eleme szerint alkalmas a köznyugalom megzavarására, amennyiben az ilyen cselekmények a végrehajtó tagállamban is büntethetők, anélkül, hogy a köznyugalom megzavarása a bűncselekmény tényállási eleme lenne.
- 2) A 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését és 4. cikkének 1. pontját, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 49. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság nem tagadhatja meg a büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását olyan helyzetben, amelyben a büntetést a keresett személy által elkövetett több, a kibocsátó tagállamban egységes bűncselekményként szankcionált cselekmény miatt szabták ki, amiatt hogy e cselekmények közül egyesek a végrehajtó tagállamban nem büntetendők.